

HỒI THỨ MƯỜI SÁU

BỀ ÁI NỔI PHONG BA

Đoàn Chính Thuần nghiêng đầu tránh cái tát của Dao Đao Tiên Tử, bỗng nghe "roac" một tiếng, tay áo Thư Bạch Phụng đứt mất một nửa, Thư Bạch Phụng cả giận quay đầu lại hỏi:

-Người muốn giở võ với ta chăng?

Đoàn Chính Thuần nói:

-Thư Bạch Phụng mình...

Thư Bạch Phụng không đáp, lệ làng nhảy vọt lên nóc nhà phía trước, rồi thấy bóng bà nhô lên hạ xuống mười lần, đã đi đến hơn mười trượng.

Xa xa nghe rõ tiếng Lăng Thiên Lý quát hỏi:

-Ai?

Thư Bạch Phụng đáp:

-Ta!

Lăng Thiên Lý nói:

-Ôi Vương phi!

Rồi không thấy gì nữa. Thư Bạch Phụng đã đi xa, lẫn vào trong bóng tối. Đoàn Chính Thuần đứng ngay cán tàn nhìn theo hồi lâu rồi trở vào. Mộc Uyển Thanh sắc mặt lợt lạt, nàng vẫn ngồi yên, không lẫn trốn đi đâu cả. Đoàn Chính Thuần lại bên, cầm hai tay nàng giật đánh "rắc" một tiếng, khớp xương tay lại in như cũ. Nàng nghĩ thầm: mình đã phóng ám tiễn bắn vợ con ông này, không biết ông sẽ hành tội cách nào đây?

Bỗng thấy Đoàn Chính Thuần nét mặt thiếu não, uể oải ngồi xuống ghế, nghiêng bình từ từ rót rượu, rồi uống ồng ộc một hơi cạn cốc, mắt vẫn trân trân nhìn ra phía cửa sổ từ đó Thư Bạch Phụng đã nhảy ra ngoài, tâm trí nghĩ tộn đàu đàu. Ông ngồi lăm lì, lâu lâu lại rót cốc rượu khác, nốc ừng ực một hơi hết sạch. Rồi cứ rót rồi lại uống, uống rồi lại rót liên hồi đến mười mấy cốc. Bình này hết rượu ông lấy bình khác ra. Mộc Uyển Thanh thấy kiểu uống rượu của ông kỳ ở chỗ rót cực chậm mà uống lại rất nhanh. Nàng cảm thấy trong dạ mỗi lúc một bồn chồn thêm, sau nàng không nhịn được nữa la lên:

-Chắc ông đang nghĩ cách gì cực kỳ thảm độc để hành hạ tôi, xin hạ thủ ngay đi!

Đoàn Chính Thuần quay lại nhìn nàng hồi lâu, rồi tự nói dường như để mình nghe:

-Giống quá! Giống quá! Lúc mới trông mình đã nhận ra ngay. Đáng điếu ấy, tính nết ấy!

Mộc Uyển Thanh nghe lồm bồm không hiểu, hỏi lại:

-Ông nói lảm nhảm gì vậy?

Đoàn Chính Thuần không đáp, đột ngột đứng dậy, giơ bàn tay trái ra, quạt lật về phía sau, chệnh chếch sang bên, tiếng gió nhẹ nhàng vi vu nổi lên, thổi tắt phụt một cây đèn nến ở sau lưng. Ông tiếp tục quạt tay phải chếch sang mé bên kia về phía sau, một ngọn đèn thứ hai lại tắt. Cứ kiểu ấy ông quạt một lúc tắt luôn năm ngọn đèn. Mắt ông vẫn hướng về phía trước, bàn tay đưa ra rút về nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi, có vẻ ung dung lắm.

Mộc Uyển Thanh giật mình hỏi:

-Đây là... là phép "ngũ la khinh yên chưởng"? tại sao ông biết?

Đoàn Chính Thuần vẻ mặt thiểu não, gượng cười hỏi lại:

-Sư phụ đã dạy cô phép này chưa?

Mộc Uyển Thanh đáp:

-Sư phụ tôi bảo tôi chưa đủ căn bản học phép này. Người còn biểu chưởng pháp đó người sống để bụng, chết đem đi chứ nhất quyết không truyền cho ai.

Đoàn Chính Thuần hỏi:

-Ồ ! Người bảo sống để bụng, chết đem đi chứ nhất quyết không truyền cho ai hả?

Mộc Uyển Thanh đáp:

-Vâng! Sư phụ tôi chỉ luyện tập lúc vắng tôi mà thôi. Tôi phải trộm ngó đấy chứ.

Đoàn Chính Thuần hỏi lại:

-Cô thường thấy bà ta lúc nào có một mình mới luyện thôi hả?

Mộc Uyển Thanh gật đầu đáp:

-Mỗi khi sư phụ tôi luyện chưởng pháp này là hay lên ruột lắm. Trấn Nam Vương hình như ông còn giỏi hơn sư phụ tôi về môn này.

Đoàn Chính Thuần thở dài đáp:

-Phép "Ngũ la khinh thiên chưởng" này chính ta dạy cho sư phụ cô đó.

Mộc Uyển Thanh giật mình, không thể không tin được vì nàng thấy sư phụ nàng phải quạt hai ba chưởng đèn mới tắt, chứ một chưởng không xong, đâu có được như Đoàn Chính Thuần, quạt một cách dễ như không. Nàng lắp bắp hỏi:

-Thế thì ông còn là thầy sư phụ tôi... tức tổ sư tôi rồi.

Đoàn Chính Thuần lắc đầu nói:

-Không phải thế.

Ông lấy tay chống cằm tự nói một mình:

-Mỗi khi nàng luyện chưởng là một lần lên ruột, nàng còn bảo chưởng pháp này sống để bụng, chết mang theo...

Mộc Uyển Thanh lại hỏi:

-Thế thì ông...

Đoàn Chính Thuần lắc đầu ngắt lời bảo nàng đừng hỏi nữa. Một lúc sau ông đột ngột hỏi:

-Năm nay cô 18 tuổi rồi nhỉ. Có phải cô sinh vào khoảng tháng 9 không?

Mộc Uyển Thanh lấy làm kỳ, giật mình đánh thót một cái hỏi lại:

-Ô hay! Sao chuyện gì của tôi ông cũng biết? Ông là thế nào với sư phụ tôi?

Đoàn Chính Thuần tỏ vẻ đau khổ vô cùng, ngập ngừng nói:

-Uyển... Uyển con ơi! Ta... nghĩ mà thẹn với sư phụ và con lắm!

Mộc Uyển Thanh nói:

-Sao vậy ông? Tôi coi ông là người rất hoà nhã, rất tử tế mà!

Đoàn Chính Thuần hỏi:

-Sư phụ con không nói tên cho con biết ư?

Mộc Uyển Thanh đáp:

-Người chỉ biểu là "Vô danh khách", còn tên chi họ gì tôi cũng không biết.

Đoàn Chính Thuần hỏi:

-Bấy lâu nay sư phụ con ở đâu? Tình trạng thế nào?

Mộc Uyển Thanh đáp:

-Tôi ở với sư phụ mẹ sau một trái núi cao chót vót, không ai biết tới. Từ nhỏ đến lớn tôi vẫn thấy người ở đó.

Đoàn Chính Thuần hỏi:

-Ba má con là ai? Có thấy sư phụ nói tới không?

Mộc Uyển Thanh đáp:

<http://hello.to/kimdung>

-Sư phụ tôi chỉ biểu tôi là một đứa côai cút, ba má bỏ rơi, người thấy ở bên đường, nhặt về nuôi cho đến lúc khôn lớn.

Đoàn Chính Thuần hỏi:

-Thế con có giận ba má con không?

Mộc Uyển Thanh quay đi không đáp, đưa ngón tay út lên miệng nhấm nhấm. Cử chỉ ngây thơ này khiến Đoàn Chính Thuần trông thấy luống những đau lòng, nước mắt chảy quanh, tuôn rơi xuống má hai giọt. Mộc Uyển Thanh rất lấy làm kỳ hỏi:

-Sao ông lại khóc?

Đoàn Chính Thuần quay ra đằng sau, lau ráo nước mắt rồi gượng cười đáp:

-Ta khóc đâu? Hôm nay uống nhiều rượu quá, rượu bốc hơi lên đấy chứ!

Mộc Uyển Thanh cãi:

-Rõ ràng tôi trông thấy ông khóc mà! Chỉ có đàn bà con gái mới khóc chứ! Đàn ông như ông cũng biết khóc nhé! Tôi chưa từng thấy đàn ông khóc bao giờ, trừ phi là con nít.

Đoàn Chính Thuần thấy Mộc Uyển Thanh ngây ngô, không hiểu việc đời lại càng xót dạ nói:

-Uyển con ơi! Ta sẽ đối đãi với con hết lòng từ ái để bù lại những điều làm lỗi trước. Con muốn điều chi, cứ nói cho ta nghe, ta sẽ ráng làm cho con được vừa lòng.

Từ lúc bắt Đoàn phu nhân, Mộc Uyển Thanh lo lắng vô cùng, giờ nghe Đoàn Chính Thuần ôn tồn nói vậy, nàng mừng quýnh hỏi:

-Tôi vừa phóng ám tiễn, định sát hại phu nhân mà ông không thù ư?

Đoàn Chính Thuần đáp:

-Ta cũng nghĩ như con: "Ỗn thầy đã nặng, lời thầy dăm sai". Những chuyện xích mích giữa đám người trên không can gì đến con. Ta không giận con đâu, có điều từ đây sắp tới con đừng vô lễ với phu nhân nữa nhé!.

Mộc Uyển Thanh hỏi:

-Thế nhưng rồi sư phụ hỏi đến biết nói làm sao?

Đoàn Chính Thuần nói:

-Con dẫn ta về ra mắt sư phụ, để ta giải thích giùm con.

Mộc Uyển Thanh vỗ tay reo:

-Hay quá! Thế thì hay quá!

Rồi nàng lại chau mày nói:

-Nhưng sư phụ thường bảo tôi rằng phái nam trên đời toàn là phường bạc bẽo, người cấm cửa không tiếp kiến gã đàn ông nào.

Trên mặt Đoàn Chính Thuần thoáng qua vẻ ngạc nhiên hỏi:

-Sư phụ con không tiếp đàn ông ư?

Mộc Uyển Thanh nói:

-Đúng thế! Sư phụ tôi vẫn cậy Lý á bà mua muối gạo giùm. Một hôm, mụ đau bảo con trai đi mua thay đem đến. Sư phụ tôi giận lắm để tận cổng ngoài chứ không cho vào nhà.

Đoàn Chính Thuần thở dài nói:

-Tần Hồng Miên nàng ơi! Sao nàng khổ hạnh giữ gìn đến như vậy?

Mộc Uyển Thanh hỏi:

-Ông lại nói đến Tần Hồng Miên rồi. Tần Hồng Miên là ai vậy?

Đoàn Chính Thuần lưỡng lự một lúc rồi nói:

-Việc này không thể giấu con mãi được. Sư phụ con chính tên là Tần Hồng Miên, ngoại hiệu là Tu la đao đó.

Mộc Uyển Thanh gật đầu nói:

-Hừ thảo nào phu nhân lúc thấy tôi vấy tay phóng tên, cứ ngơ ngác hỏi tôi hoài: "Tần Hồng Miên đối với cô là thế nào?". Lúc đó thực tình tôi chưa biết, chứ có phải tôi nói dối phu nhân đâu? Thế ra sư phụ tôi là Tần Hồng Miên, cái tên hay quá nhỉ. Sao sư phụ lại không cho tôi hay?

Đoàn Chính Thuần không trả lời hỏi lại:

-Vừa nãy ta điểm huyết vào tay con, bây giờ còn đau không?

Mộc Uyển Thanh nhìn mặt Đoàn Chính Thuần đầy vẻ nhu mì từ ái mỉm cười đáp:

-Khá nhiều rồi ông ạ! Bây giờ ta thử vào xem chàng đã đỡ chưa? Tôi e rằng chất thuốc độc này không thể một lúc khỏi ngay được.

Đoàn Chính Thuần nói:

-Ừ thì vào!

Hai người đứng lên Đoàn Chính Thuần lại nhắc Mộc Uyển Thanh:

-Con muốn điều gì bảo ta nhé!

Mộc Uyển Thanh mặt đỏ như gấc, thẹn thò hạ thấp giọng:

-Tôi chỉ sợ... đã bắn phu nhân, người... người cảm hờn tôi...

Đoàn Chính Thuần nói:

-Thong thả rồi sẽ xin lỗi người, sau này chắc người cũng bỏ qua đi.

Mộc Uyển Thanh nói:

-Tôi không chịu xin lỗi ai bao giờ cả, nhưng nay vì Đoàn lang tôi đành phải xin lỗi cũng không sao.

Đột nhiên nàng đánh bạo nói tiếp:

-Trần Nam Vương ơi! Có thật... ông nhất định thoả mãn nguyện vọng của tôi?

Đoàn Chính Thuần nói:

-Điều gì sức ta có thể làm cho con vừa lòng được thì ta nhất định không từ chối.

Mộc Uyển Thanh nói:

-Ông giữ đúng lời hứa chứ?

Đoàn Chính Thuần mỉm cười, lại gần bên vuốt tóc nàng tia mắt tràn trề vẻ từ ái nói:

-Ta không nói dối con đâu.

Mộc Uyển Thanh nói rất nhanh:

-Việc hôn nhân của chàng với tôi xin ông tác chủ cho, đừng để chàng phụ bạc nhé!

Nàng nói xong mặt nóng bừng bừng. Sắc mặt Đoàn Chính Thuần mỗi lúc một tái đi, từ từ rời Mộc Uyển Thanh, uể oải ngồi xuống ghế lâu lắm không nói nên lời. Mộc Uyển Thanh thấy tình thế có vẻ xoay chiều, ngập ngừng hỏi:

-Ông... ông không bằng lòng ư?

Đoàn Chính Thuần nghẹn ngào nhưng nói có vẻ quả quyết:

-Con không thể kết hôn cùng thằng Dự được đâu!

Mộc Uyển Thanh như bị một gáo nước lạnh dội vào người run run hỏi:

-Sao vậy ông? Chàng... chàng đã hứa hôn với tôi rồi mà.

Đoàn Chính Thuần lẩm bẩm:

-Oan nghiệt! Oan nghiệt!

Mộc Uyển Thanh tiếp:

-Nếu chàng không chịu tôi... tôi... sẽ giết chàng rồi tự sát. Tôi... tôi đã lập trọng thệ với sư phụ rồi.

Đoàn Chính Thuần uể oải lắc đầu nói:

-Không được.

Mộc Uyển Thanh nói:

-Tôi vào hỏi chàng vì sao mà không lấy tôi?

Đoàn Chính Thuần nói:

-Y cũng không hiểu đâu.

Nói xong ông nhìn nét Mộc Uyển Thanh thấy nàng vô cùng đau khổ giống hệt Tần Hồng Miên hồi được tin buồn 18 năm về trước, ông cảm lòng không đau buột mồm nói:

-Con không thể kết hôn cùng thằng Dự mà cũng không thể giết y được.

Mộc Uyển Thanh ngơ ngác hỏi:

-Sao thế ông?

Đoàn Chính Thuần nói:

-Vì... vì Đoàn Dự là... là... thân huynh con.

Mộc Uyển Thanh tưởng mình nghe không rõ, hãi hùng giương mắt lên nhìn Đoàn Chính Thuần run run hỏi:

-Sao? Ông nói sao? Đoàn lang là thân huynh tôi?

Đoàn Chính Thuần buồn rầu nói:

-Uyển con ơi! Con có biết sư phụ con là ai không? Người là mẹ ruột con đó. Ta... ta đây là cha ruột con.

Mộc Uyển Thanh vừa kinh khủng vừa oán hận, sắc mặt tái mét lắp bắp:

-Tôi... tôi không... không thể tin được.

Bất thành lời, ngoài cửa sổ có tiếng thở dài sườn sượt kể đến giọng ảm đạm của người đàn bà nói vọng vào:

-Uyển con ơi! Về thôi!

Mộc Uyển Thanh quay phắt ra gọi:

-Sư phụ!

Một tiếng kệt, cánh cửa sổ mở ra, một người đàn bà đứng tuổi đứng bên ngoài, mặt trái xoan, lông mày dài, nhan sắc cực kỳ khả ái, mắt loé lên những tia sáng hung dữ, bướng bỉnh...

Đoàn Chính Thuần thấy tình nhân cũ là Tu la đao Tần Hồng Miên xuất hiện đột ngột, phần thì ngạc nhiên, phần lại hoan hỉ lên tiếng gọi:

-Hồng Miên! Hồng Miên nàng ơi! Mười mấy năm nay tôi chắc nàng đau khổ lắm.

Tần Hồng Miên không đáp lời Đoàn Chính Thuần gọi con:

-Uyển Thanh con! Ra đây mau! Đừng ở trong nhà con người bạc hãnh ấy một phút nào nữa!

Mộc Uyển Thanh thấy tình trạng giữa Đoàn Chính Thuần cùng sư phụ nàng mà lòng nguội lạnh nàng nói:

-Sư phụ ơi! Ông... ông này thì gạt con bảo sư phụ là má còn ông ta là gia gia con đó.

Tần Hồng Miên nói:

-Má con mất sớm mà gia gia con cũng chết rồi.

Đoàn Chính Thuần chạy ra cửa sổ ôn tồn nói:

-Hồng Miên nàng ơi! Nàng hãy vào đây để tôi được nhìn mặt nàng một lúc đã. Từ đây nàng đừng đi đâu nữa, đôi ta vĩnh viễn sống bên nhau.

Trên mắt Tần Hồng Miên chợt thoáng qua một tia mừng hởi:

-Ông nói thật chẳng?

Đoàn Chính Thuần đáp:

-Tôi nói thật đấy! Tần Hồng Miên nàng ơi! Không một ngày nào là tôi không tưởng nhớ nàng.

Tần Hồng Miên lại hỏi:

-Nhưng ông có bỏ được Thư Bạch Phụng không đã?

Đoàn Chính Thuần ngần ngừ không đáp, vẻ mặt dăm chiêu. Tần Hồng Miên lại tiếp:

-Nếu ông còn thương tới con nhỏ này thì hãy đi với tôi. Vĩnh viễn không được nghĩ đến Thư Bạch Phụng và suốt đời không trở về đây nữa.

Mộc Uyển Thanh nghe cuộc đối thoại cầm lòng không đậu, cúi gầm xuống nước mắt chảy quanh, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn sư phụ rồi nhìn Đoàn Chính Thuần. Vẻ mặt hai người cùng ngẩn ngơ, dường như đang theo đuổi một viễn tưởng riêng. Nàng biết hai người ở trước mặt chính là cha sanh, mẹ đẻ mình. Mấy hôm nay nàng mang nặng mối tình với Đoàn lang thì chàng lại là người anh cùng cha khác mẹ với mình. Nào đâu thú uyên ương liền cánh, nào đâu cảnh bách niên giai lão, mới trong giây phút đã biến thành mây bay khói tỏa.

Bỗng nghe Đoàn Chính Thuần đáp:

-Tôi ở vào đại vị Trấn Nam Vương nước Đại Lý, một tay nắm cả thiên chót mọi cơ quan văn võ trong nước, dễ gì một chốc bỏ ra đi ngay được?

Tần Hồng Miên lớn tiếng hỏi:

-Trước đây 18 năm, ông đã nói với tôi thế nào mà bây giờ ông lại đổi giọng? Đoàn Chính Thuần! Chẳng qua ông chỉ là kẻ bạc hãnh vô nghi. Tôi... tôi uất hận vô cùng!

Bất thành linh trên nóc nhà phía đông vang lên ba tiếng vỗ tay, rồi bên nóc nhà mé tây có tiếng vỗ tay đáp lại. Đồng thời có tiếng Cao Thăng Thái và Lăng Thiên Lý hô:

-Có thích khách! Có thích khách! Các anh em ai nấy phải trấn giữ nguyên bản vị mình, không được vọng động!

Tần Hồng Miên gọi con:

-Uyển Thanh! Con còn đợi gì chưa ra?

Mộc Uyển Thanh vâng một tiếng, phi thân nhảy vọt ra ngoài cửa sổ vào lòng người vừa là ân sư vừa là từ mẫu nàng. Đoàn Chính Thuần gọi với:

-Tần Hồng Miên! Nàng bỏ tôi đi đấy ư?

Ông trông ra thì trên nóc nhà bốn mặt đều có người đang phục sẵn. Số là trong phủ Trấn Nam Vương rất nhiều khách, thu phục được vô số dũng sĩ võ nghệ cao cường do Thiệu Xỉn Hầu Cao Thăng Thái cùng Ngư, Tiều, Canh, Độc tiếp đãi và điều động. Động khi có việc ai nấy đều ra sức trở tài.

Tần Hồng Miên bèn đổi sang giọng ỏn thót bảo Đoàn Chính Thuần:

-Chính Thuần chàng ơi! Chàng ở vào địa vị Vương gia mười mấy năm trời còn chưa đủ hay sao? Chàng đi theo tôi thì từ đây chàng bảo sao tôi nghe vậy, quyết không mắng chàng nửa câu hay đánh chàng nửa đòn đâu mà ngại. Còn con nhỏ rất khả ái của chúng ta kia, chẳng lẽ chàng không thương tiếc nó ư?

Đoàn Chính Thuần cảm động buột miệng nói:

-Phải đó tôi đi với nàng.

Tần Hồng Miên cả mừng, đưa tay phải cho Đoàn Chính Thuần nắm lấy. Bất thành linh phía sau có tiếng người đàn bà lạnh lạnh vang lên:

-Tỷ... tỷ nương, tỷ nương lại bị gạt đó! Y chỉ đi theo tỷ nương được mấy bữa rồi lại trở về với chức tước Vương giả.

Đoàn Chính Thuần run lên nói:

-A Bảo nàng ơi! nàng đấy ư? Nàng đến từ lúc nào vậy?

Mộc Uyển Thanh nghiêng đầu nhìn xem thì người đàn bà đang nói đó mặc áo lụa xanh, rõ ràng là Chung phu nhân trong hang Vạn Kiếp. Đằng sau bà còn ba người nữa thì một người là Diệp Nhị Nương, một người là Vân Trung Hạc bà người

thứ ba chính là Nam Hải Ngạc Thần mới ra đi lúc này bây giờ lộn trở lại. Nàng giật mình kinh hãi, sợ thay cho Đoàn Dự, bèn cất tiếng gọi:

-Đoàn lang! Đoàn lang! Chàng đã tỉnh chưa?

Đoàn Dự bị thương nằm trên giường, còn đang mơ màng thì Nam Hải Ngạc Thần sấn vào phòng ôm lấy đem ra. Tuy bây giờ chàng sợ Ngạc Thần mới giật mình tỉnh hẳn nhưng từ lúc trước chàng đã nghe ba người: phụ thân chàng, Mộc Uyển Thanh và Tần Hồng Miên nói chuyện với nhau bên ngoài cửa sổ. Mười phần câu chuyện chàng đã hiểu đến tám chín. Bây giờ chàng thấy Mộc Uyển Thanh vẫn gọi mình bằng Đoàn lang thì trong lòng chưa xót đáp:

-Muội nương ơi! Từ đây trở đi, anh em ta tương thân tương ái, trong tình ruột thịt cũng vẫn đầm ấm như trước.

Mộc Uyển Thanh bực mình nói:

-Không! Không được! Chàng là gã trai đã nhìn thấy mặt thiếp trước tiên rồi!

Nói vậy thì nói nhưng nàng biết rằng mình cùng chàng đều là con ruột một nhà Đoàn Chính, anh em ruột làm sao mà lấy nhau được? Giả tử trên đời có bàn tay người lũng đoạn việc hôn nhân của nàng thì bất luận là ai, nàng cũng dám phóng ám tiến để giết kẻ đó. Nhưng đằng này không phải người xen vào ngăn cản hôn sự của nàng mà là tạo hoá đành hanh, thì dù nàng bản lãnh tuyệt vời hay quyền thế đến đâu chẳng nữa cũng không thể nào vặn hỏi lại được. Nàng càng nghĩ càng chán ngán, lòng lạnh như tro tàn. Bỗng nàng giẫm chân mạnh một cái rồi nhìn về phía tây lặng lẽ ra đi.

Tần Hồng Miên gọi giật giọng:

-Uyển! Uyển con ơi! Con đi đâu đấy?

Mộc Uyển Thanh chẳng thèm đoái hoài đến cả sư phụ hay mẫu thân nữa, chỉ buông thõng một câu:

-Bà làm khổ cả đời tôi rồi! Bây giờ để mặc tôi!

Nàng đi thẳng một lèo không quay đầu lại nữa. Nàng đang đi nhanh, một tên vệ sĩ giang tay ra ngăn lại hỏi:

-Ai?

Mộc Uyển Thanh không thèm đáp lại, phóng ngay một mũi tên trúng yết hầu, gã té nhào lảo từ trên nóc nhà xuống đất. Nàng vẫn không dừng chân, thoáng một cái bóng nàng đã chìm vào trong đêm tối.

Đoàn Chính Thuần thấy con trai mình đang bị Nam Hải Ngạc Thần cướp, đành bỏ mặc con gái đi đâu thì đi, vội đưa ngón tay ra toan điểm huyệt Nam Hải Ngạc Thần, Diệp Nhị Nương thấy vậy, phóng bàn tay mềm mại ra chặn ngang cổ tay Đoàn Chính Thuần. Đoàn Chính Thuần xoay tay lại, móc lấy tay mù. Mụ cười

khánh khách, phóng ngón tay giữa đẩy văng tay Đoàn ra. Thế là chớp mắt đã trọi nhau ba miếng. Đoàn Chính Thuần cả kinh nghĩ thầm: Mụ này gồm thật.

Tần Hồng Miên thừa cơ thò tay ra nắm đầu Đoàn Dự, lớn tiếng hỏi:

-Đoàn Chính Thuần! Chàng muốn cho thằng con này sống hay chết?

Đoàn Chính Thuần đành phải dừng tay vì biết tính Tần Hồng Miên hung hãn vô cùng, hơn nữa nàng đang cầm hận thấu xương người vợ chính thức mình là Thư Bạch Phụng. Nàng chỉ vận chưởng một cái là Đoàn Dự phải chết nên vội đầu cúi:

-Hồng Miên nàng ơi! Thằng nhỏ này vừa bị con gái nàng phóng trúng tên độc, bị thương nặng lắm đó!

Tần Hồng Miên nói:

-Nó đã uống thuốc giải độc rồi, không chết đâu. Tôi tạm đem nó đi, thử xem chàng còn coi cái chức tước Vương giả hơn được con chàng nữa không?

Nam Hải Ngạc Thần cười ha hả nói:

-Thằng nhỏ này không thờ ta làm thầy không xong.

Đoàn Chính Thuần nói:

-Nàng buông con tôi ra, rồi bảo sao tôi nghe vậy.

Tần Hồng Miên tuy đã xa cách Đoàn Chính Thuần mười mấy năm nhưng mối tình không vì thế mà phai nhạt nên nghe Đoàn Chính Thuần nói vậy thì lòng nàng mềm nhũn ra, hỏi lại:

-Chàng nói thật chẳng? Tôi bảo gì chàng cũng nghe nhé!

Đoàn Chính Thuần đáp:

-Tôi nói thật đấy!

Chung phu nhân xen vào:

-Tỷ nương ơi! Tỷ nương tin lời con người phụ bạc đó ư? Nhạc tam tiên sinh! Chúng ta về thôi!

Nam Hải Ngạc Thần ẵm Đoàn Dự nhảy vọt lên mái nhà phía trước mặt. Tiếp theo là tiếng "huỳnh huych", Diệp Nhị Nương và Vân Trung Hạc đã đánh hai tên vệ sĩ ngã lăn xuống đất.

Chung phu nhân reu reo:

-Đoàn Chính Thuần! Hôm nay sao không choảng nhau một mẻ?

Đoàn Chính Thuần tuy nhận thấy lực lượng trong Vương phủ hùng hậu vị tất đã không hạ nổi đối phương nhưng con mình bị chúng bắt, lâm vào tình thế "ném chuột sợ võ đồ" khó bề đem võ lực ra để thủ thắng. Huống chi hai người đàn bà này lại có mối quan hệ lớn với mình nên ông ôn tồn bảo Chung phu nhân:

-A Bảo! Cả nàng cũng làm khó dễ ta nữa ư?

Chung phu nhân đáp:

-Nay tôi đã là vợ Chung Vạn Cừ, ông đừng gọi lằng nhằng như thế được không?

Đoàn Chính Thuần tiếp:

-A Bảo nàng có biết bấy lâu nay ta vẫn tưởng nhớ nàng không?

Chung phu nhân lại thấy mềm lòng, mắt đỏ lên nói:

-Hôm tiểu công tử đến nhà tôi, tôi nhận ngay ra con chàng.

Tần Hồng Miên bảo Chung phu nhân:

-Sư muội ơi! Sư muội lại nghe lời đường mật của con người ấy ư?

Chung phu nhân cầm tay Tần Hồng Miên nói:

-Phải đó! Chúng ta đi thôi!

Đoạn quay lại bảo Đoàn Chính Thuần:

-Ông bưng thủ cấp Thư Bạch Phụng, nhất bộ nhất bái đến hang Vạn Kiếp, bọn tôi sẽ trao trả thằng con cho ông.

Đoàn Chính Thuần lẩm nhẩm ba chữ: "Hang Vạn Kiếp". Nam Hải Ngạc Thần ôm Đoàn Dự chạy mỗi lúc một xa. Bọn Cao Thăng Thái, Lăng Thiên Lý bốn mặt đổ ra ngăn cản. Đoàn Chính Thuần cất tiếng gọi to:

-Cao hiền đệ! Để bọn chúng đi thôi!

Cao Thăng Thái nói:

-Nhưng tiểu Vương gia bị chúng bắt đem đi.

Đoàn Chính Thuần đáp:

-Thủng thủng rồi sẽ tính.

Vừa nói vừa nhảy vọt đến bên Cao Thăng Thái ra lệnh:

-Thích khách đi rồi! Ai nấy ở nguyên vị nghe.

Thoáng một cái, Đoàn Chính Thuần đã lẹ làng lướt tới bên Chung phu nhân dịu giọng hỏi:

-A Bảo! Mấy năm nay nàng bình yên đấy chứ?

Chung phu nhân buông thông:

-Làm gì mà chẳng bình yên?

Đoàn Chính Thuần xoay tay lại, đưa một ngón điểm vào huyệt Đản Trung trước ngực bà một cách rất êm thấm. Chung phu nhân bất ngờ, không kịp phòng bị, người nàng mềm ra như sữa, lão đảo suýt ngã. Đoàn Chính Thuần đưa tay trái ra đỡ lấy rồi giả vờ kinh ngạc hỏi:

-A Bảo! Nàng làm sao thế?

Tần Hồng Miên không biết ông ta đánh lừa cũng chạy lại hỏi:

-Sư muội! Sư muội làm sao vậy?

Đoàn Chính Thuần lại dùng phép Nhất Dương Chỉ nhanh như gió điểm vào huyệt Kiên Trinh Tần Hồng Miên.

Cả hai nàng đều bị điểm vào huyết quan trọng, không cựa quậy được nữa. Đoàn Chính Thuần hai tay giữ hai nàng. Hai nàng chẳng ai bảo ai đều trừng mắt lộ vẻ căm giận Đoàn Chính Thuần và đều tự trách mình: "Sao mình lại hồ đồ thế được? Đã bị lừa một lần, bây giờ đến đối đầu với y mà không biết đề phòng".

Đoàn Chính Thuần quay ra bảo Cao Thăng Thái và Lăng Thiên Lý:

-Cao hiền đệ! Hiền đệ bị thương chưa khỏi về nghỉ đi thôi! Còn Lăng Thiên Lý người điều động anh em bốn bề phòng vệ cho nghiêm mật!

Cao Thăng Thái và Lăng Thiên Lý cúi đầu vâng mệnh. Đoàn Chính Thuần cắp hai nàng vào trong nhà, rồi truyền cho thị tỳ lại bày bàn tiệc. Khi gia nhân lui ra cả rồi, Đoàn Chính Thuần lại điểm huyết chân hai nàng để hai nàng không đi được nữa, đoạn giải phóng hai huyết trọng yếu.

Tần Hồng Miên cả giận la lên:

-Bữa nay người lại lừa dối, miệt thị hai chị em ta.

Đoàn Chính Thuần quay lại vừa xá dài hai nàng một cái vừa nói:

-Tôi tự biết mình có lỗi vậy xin tạ tội.

Tần Hồng Miên vẫn bực mình nói:

-Ai cần người tạ tội? Buông tha chúng ta ngay!

Đoàn Chính Thuần giọng tán:

-Ba chúng ta xa nhau mười mấy năm trời nay mới lại được trùng phùng còn muôn ngàn điều muốn nói lại chuyện xưa. Hồng Miên nàng ơi! Sao nàng vẫn giữ nguyên tính nóng? A Bảo nàng hồi! Nàng càng lớn tuổi càng xinh. Tôi chẳng thấy nàng già đi chút nào.

Chung phu nhân chưa đáp, Tần Hồng Miên ghen tức nói:

-Người buông ta ra ngay! A Bảo càng lớn tuổi càng xinh đẹp còn ta đây càng lớn tuổi càng già càng xấu. Người nhìn mặt con già này làm chi?

Đoàn Chính Thuần nhẫn nhịn nói:

-Hồng Miên nàng ơi! Nàng soi gương mà coi, nếu nàng mà già mà xấu thì những câu văn dùng để tả những bậc tuyệt thế giai nhân phải đổi lại thế này: "Tư dung cá lặn chim sa, dáng dấp bà già xấu xí".

Tần Hồng Miên đang giận mà không nín được phải phì cười. Nàng muốn giậm chân kêu lên, nhưng chân đã bị điểm huyết không nhúc nhích được. Nàng bực quá nói:

-Ai thêm giễu cợt với người? Vương gia gì mà ăn nói rất giọng con tều.

Dưới ánh đèn, Đoàn Chính Thuần thấy nàng chau đôi mày liễu, nét mặt giận dữ càng thêm vẻ khả ái thì nhớ lại cái đêm hoan lạc ngày xưa, cầm lòng không đậu, lửa lòng bốc lên ngùn ngụt, bước lại đặt lên má nàng một cái hôn cháy miệng. Nửa người trên còn cử động được, nàng giơ tay trái lên tát thật mạnh đánh "bốp" một

cái vào mặt Đoàn Chính Thuần. Đoàn Chính Thuần muốn tránh cái tát đó cũng chẳng khó gì, nhưng ông ta cố ý nhận cái tát, ghé vào tai nàng nói khẽ:

-Đao tu la chém chết, làm quỷ cũng oai phong.

Toàn thân Tần Hồng Miên run lên, nước mắt trào ra, khóc rưng rức nói:

-Sao chàng... chàng còn nhắc lại câu đó?

Nguyên trước kia Tần Hồng Miên sử cặp đao tu la vũng vầy giang hồ mà có cái ngoại hiệu "Tu la đao". Lúc nàng bị thất thân cùng Đoàn Chính Thuần cũng tát Đoàn Chính Thuần một cái nổ đom đóm mắt ra. Bị tát Đoàn Chính Thuần đã nói câu "Đao tu la chém chết, làm quỷ cũng oai phong". Nay nàng lại được nghe câu đó ở miệng Đoàn Chính Thuần, thật là một lời đường mật, nó làm cho tâm can nàng phải mềm nhũn, bao nhiêu cảm giác đê mê lại kéo đến...

Chung phu nhân khẽ bảo nàng:

-Sư tử ới! Thằng cha này lại đem lời đường mật ra nhử, cốt để thoả thú tính, sư tử đừng có tin lời y!

Tần Hồng Miên nói:

-Phải đó! Sư muội nói phải đó! Đoàn Chính Thuần! Ta không tin miệng lưỡi người nữa đâu!

Đoàn Chính Thuần lại nhăn nhó đến bên Chung phu nhân tán:

-A Bảo! Tôi hôn mình một cái, mình có cho phép không?

Chung phu nhân nghiêm nét mặt đáp:

-Ta là gái có chồng, nhất định không để thương tổn đến thanh danh chàng. Người ức hiếp ta, ta quyết tự tử ngay trước mặt người.

Đoàn Chính Thuần thấy lời nàng như dao chém đá, không dám trêu cợt nữa, hỏi:

-A Bảo! Sao nàng lại có thể lấy con người đó làm chồng được?

Chung phu nhân đáp:

-Tuy lang quân ta xấu xa là thế, gàn dở cục xúc là thế, võ công không bằng người, nhân phẩm kém người, vinh hoa phú quý so với người càng không được phần nào nhưng chàng thủy chung với ta, lẽ nào ta lại phụ chàng? Nếu ta ăn ở theo lối mặt người dạ thú, tất bị trời tru đất diệt, muôn kiếp không được siêu sinh.

Đoàn Chính Thuần bất giác đem lòng kính cẩn, không dám đả động gì đến mối tình cũ kỹ nữa, hỏi sang chuyện khác:

-Các người bắt con ta đi làm gì? A Bảo! Hang Vạn Kiếp ở đâu? Nói cho ta hay!

Bất thành linh ngoài cửa có tiếng khàn khàn:

-Nàng đừng cho y biết!

Đoàn Chính Thuần giật mình nghĩ thầm: bọn Lăng Thiên Lý ở ngoài phòng vệ căn mật là thế, sao lại có người lạ vào được?

Chung phu nhân nét mặt rầu rầu hỏi vọng ra:

-Vết thương chàng chưa lành, đã đến đây làm chi?

Bỗng lại thấy có tiếng một người đàn bà tong trẻo giục:

-Chung tiên sinh! Vào đi!

Đoàn Chính Thuần lại giật mình, cả thẹn, mặt đỏ như gấc. Bỗng thấy tấm cửa vén lên, Dao Đao Tiên Tử nhảy vào trước, theo sau là một người đàn ông rất xấu, mặt như mặt ngựa...

Người xấu trai đó chính là Chung Vạn Cừ. Đoàn Chính Thuần, Chung phu nhân đột nhiên thấy Chung Vạn Cừ cùng đến với Thư Bạch Phụng rất lấy làm kỳ.

Số là từ lúc Tần Hồng Miên cho Mộc Uyển Thanh xuống núi, vẫn không yên dạ, liền đến chỗ sư muội ở hang Vạn Kiếp tìm kiếm thì được Chung phu nhân cho biết đầu đuôi, rồi hai chị em cùng đi dò la. Giữa đường hai bà gặp Diệp Nhị Nương, Nam Hải Ngạc Thần cùng Vân Trung Hạc. Tần Hồng Miên là chỗ bạn học cũ với Diệp Nhị Nương, tuy hai người cùng học một thầy nhưng mỗi người một ngả, không đi lại với nhau bao giờ. Nay được tin Mộc Uyển Thanh bị hãm ở phủ Trấn Nam Vương liền cùng nhau kéo đến.

Chung Vạn Cừ coi vợ quý hơn cả mạng mình, lại có máu ghen, sau khi vợ ra đi y ngồi đứng không yên, nghĩ quanh, nghĩ quẩn, lòng nóng như lửa đốt, chẳng kể gì đến vết thương chưa lành cùng là đang trá tử ẩn lánh trong hang sâu núi hiểm, nửa đêm lật đật ra đi tìm vợ. Đến ngoài phủ Trấn Nam Vương thì vừa gặp Thư Bạch Phụng đang hăm hực đi ra. Hai người chẳng nói câu nào, động thủ đánh liền. Đánh nhau đang hăng, bỗng thấy bóng người áo đen lướt qua, bưng mặt thổn thức chính là Hương Dược Xoa Mộc Uyển Thanh. Hai người cùng lên tiếng gọi giật lại, Mộc Uyển Thanh chẳng nói chẳng rằng, cầm đầu đi thẳng. Chung Vạn Cừ bảo Đoàn phu nhân:

-Ta vội đi kiếm vợ ta có thì giờ đâu mà đánh nhau với người?

Thư Bạch Phụng hỏi:

-Người đi đâu kiếm vợ?

Chung Vạn Cừ đáp:

-Đến nhà thằng chó chết Đoàn Chính Thuần chứ đi đâu. Vợ ta mà để y thấy mặt thì hỏng bét.

Thư Bạch Phụng hỏi:

-Sao lại hỏng bét?

Chung Vạn Cừ đáp:

-Thằng đểu này khéo nói lắm, y quen lời đường mật lừa bao nhiêu phụ nữ vào cạm bẫy. Lão gia không giết tên tiểu yêu mặt trắng này không xong.

Thư Bạch Phụng tự hỏi: Đoàn Chính Thuần đã ngoài bốn chục, mặt mũi râu ria là thế sao thằng cha mặt ngựa này còn gọi y là tiểu yêu mặt trắng? Chắc là tại y

vẫn giữ nét trắng hoa dâu, ta không thể không theo dõi được. Nghĩ vậy bà liền hỏi lại gã mặt ngựa xem vợ hắn là ai, lai lịch thế nào? Khi bà ta đã biết vợ hắn là nhân tình cũ của chồng mình thì máu ghen lại sôi lên, lập tức cùng Chung Vạn Cừ trở lại Vương phủ. Vì thế mà bốn mặt canh gác cực kỳ nghiêm ngặt, nhưng vệ sĩ trông thấy Vương phi còn ai dám ngăn cản, nên hai người mới lọt vào một cách êm thấm, vì không ai báo động vào trong.

Đoàn Chính Thuần đang cười nói, chợt nhả cùng Tần Hồng Miên và Chung phu nhân, hai người đứng ngoài cửa sổ đã nghe hết. Thư Bạch Phụng khí tức xông lên tận cổ, còn Chung Vạn Cừ nghe được lời vợ mình kiên quyết thủy chung thì trong lòng khoan khoái vô cùng.

Chung Vạn Cừ vào đến bên vợ, phần thì thương yêu, phần lại hãnh diện có vợ kiên trinh, gã đi đi lại lại tung tăng trước mặt phu nhân, tự đắc nói:

-Nếu hắn lấn áp, xâm phạm vào mình nàng, tôi quyết liều mạng với hắn.

Chung phu nhân nói:

-Đoàn Vương gia! Quý công tử bị Nam Hải Ngạc Thần bắt đi, lang quân tôi xin cho lão chưa chắc đã chịu buông tha. Vương gia để tôi cùng sư tỷ đây về tìm phương giải cứu. Nếu không lấy ra được thì ít nhất cũng giữ cho công tử đừng bình yên.

Đoàn Chính Thuần lắc đầu nói:

-Tôi tin thế nào được các người? Chung tiên sinh! ông hãy quay về đem con tôi đến đây đánh đổi tôi sẽ thả phu nhân về.

Chung Vạn Cừ cả giận to tiếng:

-Phủ Trấn Nam Vương của người nổi tiếng là chỗ hoang dã, càn rỡ, vợ ta để đây sao được?

Đoàn Chính Thuần then đỏ mặt quát lớn:

-Nếu người còn có một câu vô lễ nữa thì đừng trách Đoàn mỗ không biết điều.

Thư Bạch Phụng từ lúc vào nhà chưa nói nửa lời, bây giờ mới cất tiếng:

-Ông định giữ hai người đàn bà lại là có ý gì? Có phải vì thằng Dự mà ông giữ họ lại để làm con tin hay ông giữ để thỏa mãn cho ông?

Đoàn Chính Thuần than rằng:

-Đến cả mình cũng không tin tôi nữa rồi!

Đoàn xoay tay một cái, điểm huyết giải phóng Tần Hồng Miên, rồi lại đến gần Chung phu nhân, giơ tay ra phía sau...

Chung Vạn Cừ vội đứng chắn ngang trước mặt vợ, khoát tay nói:

-Người là một gã lăng lố, đã xâm phạm bao nhiêu vợ con người ta rồi, còn vợ ta đây quyết không cho người đụng chạm tới.

Đoàn Chính Thuần nhả mặt đáp:

-Phép điểm huyết của tiểu Vương tuy thô sơ nhưng người ngoài không giải cứu được, để lâu lúc nữa hai chân tôn phu nhân sẽ thành cố tật.

Chung Vạn Cừu cảm giận nói:

-Vợ tôi là một trang sắc nước hương trời, hoa nhường nguyệt thẹn, nếu vì thằng giặc mà bị què quặt thì ta quyết đem con thằng giặc ra phân thân muôn đoạn.

Đoàn Chính Thuần cười nói:

-Tôi muốn giải huyết cho tôn phu nhân nhưng tiên sinh lại không cho tôi mó vào người bà thì biết làm thế nào?

Chung Vạn Cừu không biết trả lời ra sao, bỗng nhiên y nổi giận đùng đùng, quát to:

-Ai bảo mi điểm huyết vợ ta? A thôi chết rồi, lúc điểm huyết mi đã mó vào mình vợ ta rồi. Bây giờ ta cũng sờ vào vợ người để trả miếng.

Chung phu nhân nguyền chồng nói:

-Lại ăn nói càn rỡ rồi. Không sợ người ta cười cho ư?

Chung Vạn Cừu đáp:

-Cười gì mà cười? Chẳng lẽ tôi chịu thua hấn sao?

Đang lúc cãi nhau huyên náo, chợt thấy tấm rèm vén lên, một người ung dung bước vào, mình mặc áo hoàng bào, mày thanh mắt sáng, ba chòm râu dài. Đó chính là Bảo Định Đế tên gọi Đoàn Chính Minh.

Đoàn Chính Thuần cất tiếng chào:

-Hoàng huynh!

Bảo Định Đế gật đầu, hơi nghiêng mình một chút, giơ một ngón tay lên trên không, nhằm vào phía ngực Chung phu nhân điểm huyết. Bỗng thoát ra một làn hơi trắng, chẳng khác gì tiết đông cực lạnh, khí nóng trong miệng thở ra. Chung phu nhân thấy thượng bộ huyết "Đan điền" nóng ran, hai luồng nhiệt khí dẫn xuống chân, tức thì huyết mạch lưu thông, mình không tự chủ được, tự nhiên đứng bật dậy như chiếc lò xo. Chung Vạn Cừu thấy phép giải huyết không gian thì kinh dị vô cùng, há hốc miệng ra mà nhìn, không nói lên được câu nào. Nếu mắt không trông thấy, chỉ nghe nói thì ai mà tin được?

Đoàn Chính Thuần nói:

-Hoàng huynh ơi! Thằng Dự bị chúng cướp đem đi mất rồi.

Bảo Định Đế gật đầu nói:

-Thiện Xiển hầu đã trình ta hay rồi. Thuần Đệ! Con cháu họ Đoàn ta bị lọt vào tay người, thì cha mẹ chú bác nhà ấy phải đi cứu lấy đem về, không có lệ giữ người làm con tin.

Mấy câu của Bảo Định Đế thật quang minh lỗi lạc, rõ ra phẩm giá một vị siêu phàm. ý Bảo Định Đế nói: nếu mình giữ người để toan đánh đổi chẳng hoá ra bọn

mình đường đường Hoàng tộc nước Đại Lý cũng mang ra mặc cả với phường dân dã, thế là làm giảm thanh danh con cháu của vị chúa tể cả nước.

Ngừng lại dây lát, Bảo Định Đế nhìn Chung Vạn Cừ bảo:

-Bây giờ các vị được tùy tiện ra về. Trong ba ngày họ Đoàn sẽ có người đến đòi công tử đó.

Chung Vạn Cừ nói:

-Hang Vạn Kiếp chúng tôi rất bí hiểm khó tìm, tôi xin vạch rõ đường lối.

Giả tử ai hỏi đến đường lối vào hang Vạn Kiếp thì y không chịu nói, đằng này y lại gạ Bảo Định Đế hỏi đến nhưng Bảo Định Đế không thêm hỏi gì nữa, phát tay áo một cái nói: "xin kiếu", rồi về cung.

Gã Chung Vạn Cừ ngoại hiệu là "Kiến nhân tỵ sát", có tính nóng nảy lạ thường. Lúc y chưa vào hang ẩn lánh, khách giang hồ tầm thường nghe tiếng y còn ở ngoài trăm dặm đã hoảng hồn, ngồi đứng không yên. Tỷ như Thần Nông bang chúa Tư Không Huyền thấy Chung Linh là con gái y đã sợ mất mật. Thế mà nay đứng trước mặt Bảo Định Đế nét mặt ôn hòa, con quý hung hãn cũng phải sợ hãi, chân tay luống cuống vừa nghe Đế nói hai tiếng "xin kiếu" đáp ngay:

-Vâng chúng tôi về đây. Bình nhật Chung mỗ không ưa gì người họ Đoàn vì cả họ này chẳng có một ai là người tử tế.

Y dắt vợ nét mặt hăm hăm đi ra. Chung phu nhân cũng kéo áo Tần Hồng Miên nói:

-Chúng ta về thôi!

Tần Hồng Miên đưa mắt nhìn Đoàn Chính Thuần, nhưng chẳng thấy ông này nói gì thì lòng nàng tê tái, hai mắt đỏ ngầu. Nàng lại trừng mắt hung dữ nhìn Thư Bạch Phụng rồi cúi đầu đi ra. Ba người nhảy vọt lên nóc nhà. Thiệu Xiển Hâu, Cao Thăng Thái đứng trên thềm hành lang khẽ nghiêng mình chào:

-Xin tiễn quý khách lên đường.

Chung Vạn Cừ đứng trên mái nhà, nhổ nước miếng đánh toẹt một cái, hần học nói:

-Phường hôi tanh kia! Các người đều là những quân đạo đức giả, chẳng có đứa nào tử tế hết.

Nói xong, y đề khí nhảy từ nóc nhà này qua nóc nhà kia, chớp mắt đã qua hết các toà nhà trong Vương phủ. Gần đến bức tường bao quanh, gã vận nội công để nhảy sang thì đột nhiên phía trước xuất hiện một người, áo dài đai rộng đứng ngay phía trước. Tưởng ai té ra là Cao Thăng Thái.

Nguyên Cao Thăng Thái từ lúc đưa khách vẫn đi sau bọn Chung Vạn Cừ. Vậy mà ông ta vọt lên trước lúc nào chẳng ai hay thế mới thần tình. Hơn nữa ông ta đứng trúng giữa chỗ Chung Vạn Cừ từ trên nóc nhảy xuống tất phải đặt chân vào

không trệch một ly. Chung Vạn Cừu theo đà, đang lơ lửng từ trên không nhảy xuống dĩ nhiên không thể lùi lại mà muốn chuyển hướng nhảy ra chỗ khác cũng không được liền quát lên:

-Tránh ra!

Đồng thời y phóng cả hai bàn tay ra nhằm Cao Thăng Thái đánh tới, y định ninh chưởng lực của mình đập xuống đá còn vỡ tan, thì nếu đối phương cứ đứng nguyên chỗ kháng cự sẽ bị hất xuống chân tường. Dù đối phương có ngang sức mình chẳng nữa thì mượn sức từ trên giáng xuống cũng đủ lực để chèn đối phương, đứng xuống mặt tường. Mắt y nhắm đúng ngực Cao Thăng Thái đánh tới, bỗng thấy Cao Thăng Thái ngửa người về phía sau theo thế "Thiết bản kiều", chỉ có hai chân vẫn dính vào tường, còn toàn thân uốn cong chơi vơi ra ngoài như chiếc cầu lơ lửng không gian, để tránh đòn hai bàn tay Chung Vạn Cừu phóng tới.

-----oOo-----